Camellia

เกิดใหม่เป็นสตรีไร้ค่ายังต้องมาหนีการตามล่าของท่านราชครู

马甲又掉了帝尊你家夫人

4

夜凌都 เย่หลิงซี เขียน
เหมยแดง แปล
Eruinu วาด

บทที่ 146 ราชครู
แต่งกายราวกับนกยูง

เป่ยมู่หานพูดจบก็เดินออกจากห้อง เขาเกลียดที่สุดคือการต้องติดต่อกับพวกที่ไม่รู้จักฟังเหตุผล

สถานการณ์ของราชวงศ์แห่งอาณาจักรจิ่วโจวแตกต่างจากตระกูลเจี่ยโดยสิ้นเชิง อาณาจักรจิ่วโจวมีองค์ชายมากมาย แต่กลับมีองค์หญิงที่รอดชีวิตมาเพียงสามคน

กู้หวั่นหนิงเป็นองค์หญิงลำดับที่เจ็ด และเป็นองค์หญิงที่อายุน้อยที่สุด

ก่อนหน้านาง มีองค์หญิงสี่คนที่สิ้นชีพตั้งแต่ยังเยาว์วัย ดังนั้นนางจึงเติบโตมาแบบถูกประคบประหงม ทั้งราชวงศ์ไม่มีใครกล้าต่อต้านนาง แม้แต่กู้เหยียนซึ่งเป็นรัชทายาท เวลาเจอนางก็ต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ

เปยมู่หานเคยพบกับนางไม่กี่ครั้ง แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร ท้ายที่สุดเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวเองก็ปล่อยผ่านไป ทว่าตอนนี้เมื่อปัญหามาถึง เขาจึงเข้าใจว่ามันน่ารำคาญเพียงใด

เขาไม่ได้รังเกียจสตรีที่อ่อนหวาน หากเป็นสตรีที่มีความสำรวมและรู้กาลเทศะ ย่อมเป็นที่ชื่นชอบไม่ว่าจะอยู่ที่ใด

แต่กับกู้หวั่นหนิง ต่อให้บอกไปกี่ครั้ง นางก็ยังเชื่อมั่นว่าเขามีใจให้นาง และคิดว่าสักวันเขาจะเป็นของนาง เรื่องเช่นนี้ทำให้เปยมู่หานรำคาญเป็นอย่างยิ่ง

เหตุผลที่เปยมู่หานไม่ชอบไปอาณาจักรจิ่วโจวมากขึ้นทุกที ส่วนหนึ่งก็มาจากนาง เพราะทุกครั้งที่เขาไปพบกู้เหยียน กู้หวั่นหนิงก็จะคิดว่าเขาไปเพื่อไปหานาง เพียงแต่เพราะศักดิ์ศรีทำให้เขาไม่กล้ายอมรับเท่านั้นเอง

เปยมู่หานไม่มีนิสัยทำร้ายสตรี ไม่เช่นนั้นนางคงถูกเขาลงโทษไปแล้วนับร้อยครั้ง

เปยอิ๋นพิงขอบประตู มองส่งเปยมู่หานที่เดินออกไปจนลับสายตา ก่อนจะละสายตากลับมามองคนที่ยังคงร้องไห้และไม่ยอมจากไป

“องค์หญิงเจ็ด เชิญเถิด”

เป่ยอิ๋นกล่าวเสียงเรียบ กู้หวั่นหนิงกัดริมฝีปากด้วยความไม่พอใจ กำลังจะขอให้เขาช่วยพูดให้เป่ยมู่หานยอมให้นางอยู่ต่อ แต่ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเป่ยอิ๋นเอ่ยถามขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“เจ้ามิได้ไปหาเรื่องศิษย์ของข้าหรือ”

“...ไม่” กู้หวั่นหนิงกัดฟันตอบ “ข้าจะลดตัวไปยุ่งกับเด็กน้อยเช่นนั้นได้อย่างไร!”

“เขาเป็นศิษย์ของข้า”

“ข้าพูดจาไม่เหมาะสม ขอให้ท่านอย่าถือสา ซิงซิงหน้าตาน่ารัก ดูก็รู้ว่าเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาด”

เป่ยอิ๋นหัวเราะเบาๆ ด้วยสีหน้าราวกับว่า ‘ยังต้องให้เจ้าพูดอีกหรือ’ ก่อนจะเชิญกู้หวั่นหนิงออกจากจวนราชครู

กู้หวั่นหนิงขึ้นไปนั่งบนเกี้ยว ความขุ่นเคืองอัดแน่นอยู่ในอก จนทำให้หายใจลำบาก

นางถอนหายใจหนักๆ พยายามระบายความขุ่นมัวออกไป แต่ยิ่งคิดก็ยิ่งอึดอัด

กล้ามาก! บังอาจตีข้าได้ พี่หานยังเข้าข้างนังแพศยานั่นอีก! ทำไมกัน!

เพราะเห็นว่านางนั่นหน้าตาดีอย่างนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้น หากข้ากรีดหน้านังแพศยานั่น นางก็คงหมดหนทางใช้หน้าตายั่วยวนคนอีกใช่หรือไม่

ที่นี่คือเป่ยหลิง เสด็จพ่อกำชับนางก่อนออกเดินทาง แม้ว่าเป่ยหลิงจะเป็นรัฐบรรณาการของอาณาจักรจิ่วโจว แต่นางก็ไม่อาจทำตัวน่าขายหน้าได้ เพราะเป่ยมู่หานอยู่ที่นี่ แม้ว่าพวกเขาเองก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาถึงต้องอยู่ในแคว้นเล็กๆ แห่งนี้มาหลายปี

เป่ยมู่หานเป็นราชครูของเป่ยหลิง การไม่ให้เกียรติฮ่องเต้ก็เท่ากับไม่ให้เกียรติเขา

กู้หวั่นหนิงไม่ต้องการให้เขาไม่พอใจอีก ดังนั้นในเรื่องการจัดการกับเซียวจิ่วเอ๋อร์ นางจึงไม่คิดจะลงมือเอง

หญิงสาวครุ่นคิดอย่างจริงจัง เมื่อนึกถึงสีหน้าอาฆาตของเซียวเฟิ่งเอ๋อร์ยามต่อสู้กับเซียวจิ่วเอ๋อร์ นางก็แค่นยิ้มเย็น

ดูเหมือนว่าคนที่อยากให้เซียวจิ่วเอ๋อร์ตายไม่ได้มีแค่นางคนเดียว ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ควรปล่อยให้เซียวเฟิ่งเอ๋อร์เป็นคนจัดการแทน

หลังจากที่กู้หวั่นหนิงจากไป กู้เหยียนก็ถอนหายใจโล่งอกเดินออกมาจากห้อง

เขาเห็นเป่ยอิ๋นกำลังพรวนดินปลูกต้นไม้ พลันเกิดความคิดบางอย่างขึ้นมา แล้วรีบวิ่งไปจับไก่ทันที

เป่ยอิ๋นขมวดคิ้ว มองการกระทำของเขาด้วยความสงสัย ก่อนเอ่ยถาม “เจ้าคิดจะฆ่าไก่ฉลองที่กู้หวั่นหนิงไปแล้วหรือ”

“นางยังไม่ได้กลับอาณาจักรจิ่วโจวเลย จะฉลองได้อย่างไร ข้าจะทำไก่ขอทาน[1] แล้วตอนเย็นจะเอาไปให้ซิงซิง”

“โอ้ ถ้าอย่างนั้นก็ทำเพิ่มอีกหน่อย ข้าเองก็อยากกิน”

พ่อครัวกู้เริ่มเข้าครัว เขาตั้งใจเตรียมอาหารอย่างขะมักเขม้น หลังจากใช้ความพยายามอยู่นาน ในที่สุดไก่ขอทานก็พร้อมรับประทาน แต่พอออกจากเรือน กลับพบเสือขวางทางอยู่กลางลาน เป่ยมู่หานยืนขวางหน้าเขา เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเรียบ

“จะไปไหน”

“จวนสกุลเจี่ย ข้าจะเอาของกินไปส่ง”

กู้เหยียนตอบตามตรง เป่ยมู่หานเหลือบมองสิ่งที่เขาถืออยู่ในมือ ก่อนจะกล่าวด้วยท่าทีหนักแน่น

“ข้าไปเอง”

“?”

---

[1] ไก่อบขอทาน เป็นอาหารจีน ที่ทำจากไก่ยัดไส้ห่อด้วยใบบัวและดินเหนียว นำไปอบด้วยไฟ

กู้เหยียนอยากปฏิเสธโดยสัญชาตญาณ แต่สุดท้ายก็ยอมจำนนต่ออำนาจ ยอมมอบไก่อบขอทานไปแต่โดยดี และยังไม่ลืมกล่าวประจบ

“เดินทางปลอดภัย”

เป่ยมู่หานนำอาหารไปยังจวนสกุลเจี่ย มุ่งตรงไปยังเรือนที่เซียวจิ่วเอ๋อร์พักอยู่ และผลักประตูเข้าไปอย่างไม่ลังเล

ภายในห้องมีเพียงเจ้าตัวเล็กที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะ กำลังนั่งแทะลูกผิงกั่วด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

ซิงซิงได้ยินเสียงประตูเปิดก็รีบหันไปมองด้วยความดีใจ คิดว่าเซียวจิ่วเอ๋อร์กลับมาแล้ว แต่กลับเห็นเป็นเป่ยมู่หาน

ทั้งสองสบตากัน ต่างฝ่ายต่างชะงักไปครู่หนึ่ง ซิงซิงกะพริบตามองเขาเหมือนกำลังทำความรู้จักใหม่ และไม่ได้เอ่ยอะไร

เป่ยมู่หานเดินตรงไป วางของลง แล้วเอ่ยถาม “จิ่วเอ๋อร์ล่ะ”

“ไปหาเจี่ยฮูหยิน”

“เจี่ยฮูหยินป่วยอีกแล้วหรือ”

“ไม่รู้”

ซิงซิงส่ายหัว ก่อนจะจ้องไปที่อาภรณ์บนร่างเขา จ้องอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดออกมาเบาๆ สองคำ

“งามมาก”

อาภรณ์ชุดใหม่ของราชครูร้ายกาจผู้นี้ดูดีมาก ซิงซิงก็อยากได้บ้าง...

เป่ยมู่หานได้ยินคำพูดของเขาก็เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ไม่คิดว่าเจ้าตัวเล็กนี่จะมีความชอบที่ไม่เลว

ซิงซิงพยายามดึงสายตาออกจากอาภรณ์นั้น แล้วมองไปที่ก้อนดินขนาดใหญ่บนโต๊ะที่ส่งกลิ่นหอมโชยออกมา

เขายื่นนิ้วเล็กๆ ไปแตะมันเบาๆ แล้วกลืนน้ำลายลงคอดังอึก ดวงตาเต็มไปด้วยความต้องการ ขณะมองเป่ยมู่หานอย่างระมัดระวัง

ถึงเขาจะไม่พูด แต่หน้าผากก็ดูเหมือนจะเขียนคำว่า ‘อยากกิน’ ตัวโตๆ เป่ยมู่หานมองเห็นได้ชัดเจน

ทั้งสองจ้องกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเป่ยมู่หานจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ไม่ได้ ต้องรอให้นางกลับมาก่อน”

ซิงซิงก้มหน้าลงอย่างหมดอาลัย สองมือกำกันแน่น พลางแกว่งเท้าไปมาอย่างไร้จุดหมาย จนกระทั่งเซียวจิ่วเอ๋อร์กลับมา เขาถึงกับถอนหายใจโล่งอกเหมือนได้พบผู้ช่วยชีวิต

เซียวจิ่วเอ๋อร์เพิ่งกลับจากเรือนเจี่ยฮูหยิน พอเปิดประตูเข้ามาก็เห็นร่างหนึ่งที่สะดุดตานั่งอยู่ข้างโต๊ะ

นางยืนมองเป่ยมู่หานอยู่ชั่วขณะ สีหน้าชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา แล้วเดินเข้ามาในห้อง ปิดประตูพร้อมกล่าวเย้ยหยัน

“ท่านราชครูแต่งตัวราวกับนกยูงเช่นนี้ มาทำอะไรที่นี่งั้นหรือ”

น้ำเสียงของนางไม่สบอารมณ์ เป่ยมู่หานย่อมฟังออก เขาชี้ไปที่ของบนโต๊ะ ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“กู้เหยียนทำอาหารให้พวกเจ้า ข้านำมาส่ง”

“ของมาส่งแล้ว เจ้าก็ไปได้”

เซียวจิ่วเอ๋อร์ไล่เขาออกไปอย่างไร้เยื่อใย เป่ยมู่หานเห็นดังนั้นหัวใจก็พลันจมดิ่ง

เขาแต่งตัวดีขนาดนี้ นางยังไม่ยอมแม้แต่จะมอง

ในสถานการณ์เช่นนี้ อย่าว่าแต่จะตามตื๊อนางกลับไปเลย แค่ไม่ถูกนางโยนออกไปก็นับว่าโชคดีแล้ว

เป่ยมู่หานก้มลงมองเสื้อผ้าของตนเอง เขาแทบไม่เคยใส่สีนี้ ทุกครั้งที่ใส่ก็เพราะนางชอบ แต่นางกลับไม่แม้แต่จะมอง...

ภายในห้องเงียบไปครู่หนึ่ง ซิงซิงนั่งอยู่ข้างๆ ใช้มือทั้งสองข้างเท้าคาง ดวงตาของเขาสลับมองอาหารบนโต๊ะเป็นระยะ กลืนน้ำลายลงคอ แล้วก็หันไปมองอาภรณ์ของเป่ยมู่หานด้วยสีหน้าอยากได้ของสิ่งนั้น

เซียวจิ่วเอ๋อร์เห็นเป่ยมู่หานยืนนิ่งอยู่นาน จึงอดไม่ได้ที่จะเร่งเขา

“ยังไม่ไปอีก รออะไรอยู่?”

ตัวอย่าง

บทที่ 147 อย่าโกรธเลย

“วันนี้กู้หวั่นหนิงมาที่นี่หรือ”

เป่ยมู่หานไม่ตอบแต่กลับย้อนถาม เซียวจิ่วเอ๋อร์ได้ยินแล้วถึงกับหัวเราะด้วยความโมโห คิดว่าเขาจงใจยั่วโทสะ

เรื่องที่องค์หญิงเจ็ดแห่งอาณาจักรจิ่วโจวกับเซียวเฟิ่งเอ๋อร์มาที่จวนสกุลเจี่ยอย่างโอ้อวดในวันนี้ลือกันทั่วทั้งเมืองแล้ว นางไม่เชื่อว่าเป่ยมู่หานจะไม่รู้เรื่องนี้

“ท่านราชครู เจ้าแสร้งถามทั้งที่รู้อยู่แล้วหรือไร”

เซียวจิ่วเอ๋อร์กำหมัดแน่น กำลังจะหันไปถามเขาว่าอยากมีเรื่องหรือไม่ แต่เป่ยมู่หานกลับโน้มตัวเข้ามาใกล้ พร้อมถามเสียงเบา

“นางทำให้เจ้าลำบากใจหรือไม่”

เป่ยมู่หานจ้องมองนางจากระยะใกล้ เขาเอียงศีรษะเล็กน้อย แสดงออกจริงจัง รอคอยคำตอบจากนาง

เซียวจิ่วเอ๋อร์ชะงักไปเล็กน้อยเพราะเขาขยับเข้ามากะทันหัน ลมหายใจพลันสะดุด ก่อนจะผลักเขาออกไปพร้อมกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

“เจ้าพูดก็พูดไป จะเข้ามาใกล้ข้าขนาดนี้ทำไม! ปกติฉลาดนักหนา ตอนนี้กลับมาแกล้งโง่ใส่ข้าหรือ นางไม่ได้มาหาเรื่องข้าแล้วจะมาผูกไมตรีหรืออย่างไร ขอบอกไว้เลยว่า ดูแลคนของเจ้าให้ดี! ถ้านางกล้ามาอีก ข้าจะไม่ไว้หน้าเจ้าแน่!”

“ข้ากับนางไม่สนิทกัน”

“ไม่สนิท?”

เซียวจิ่วเอ๋อร์แค่นหัวเราะ เมื่อนึกถึงเสียงเรียก ‘พี่หาน’ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าของกู้หวั่นหนิง นางไม่คิดว่าพวกเขาจะดูเหมือนไม่สนิทกัน

เป่ยมู่หานถอนหายใจ รู้สึกว่าตนเองช่างโชคร้ายเหลือเกิน

เขาเคยพบกับกู้หวั่นหนิงไม่กี่ครั้ง หากเจอกันบนถนนเขาก็แทบจะจำอีกฝ่ายไม่ได้เลย แต่เพียงคนแปลกหน้าคนหนึ่งกลับนำปัญหาใหญ่เช่นนี้มาให้เขา

เป่ยมู่หานกลืนความไม่พอใจลงไปเงียบๆ แล้วเริ่มจัดการกับไก่ขอทานบนโต๊ะ

เซียวจิ่วเอ๋อร์ขมวดคิ้วมองการกระทำของเขา เห็นเขาออกแรงเล็กน้อยแกะเปลือกดินหนาออกอย่างใจเย็น แล้วเปิดชั้นใบบัวด้านใน กลิ่นหอมหวนตลบอบอวลกระจายไปทั่ว

ซิงซิงเลียริมฝีปาก จ้องมือของเป่ยมู่หานไม่วางตา จนกระทั่งเขา ‘แบ่ง’ ไก่ขอทานทั้งตัวอย่างยุติธรรม

บนโต๊ะ ไก่ขอทานถูกเป่ยมู่หานแบ่งออกเป็นสองกอง กองหนึ่งอยู่ตรงหน้าเซียวจิ่วเอ๋อร์ อีกกองอยู่ตรงหน้าซิงซิง ปริมาณของทั้งสองกองแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ทั้งคุณภาพก็ไม่เหมือนกันเลย

ซิงซิงเม้มริมฝีปากเล็กๆ ตอนนี้เขาอยากร้องไห้จริงๆ

เขามองดูส่วนที่อยู่ตรงหน้าตัวเอง หัวไก่ คอไก่ เท้าไก่ ตูดไก่ แล้วมองไปที่ส่วนของเซียวจิ่วเอ๋อร์ ปีกไก่ น่องไก่ อกไก่

“จิ่วเอ๋อร์...”

ซิงซิงเหลือบมองเป่ยมู่หานอย่างหวาดๆ แล้วพูดขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือปนสะอื้น

“ข้าอยากกินน่องไก่ด้วย...”

“ทั้งหมดเป็นของเจ้า กินตามใจชอบ”

เซียวจิ่วเอ๋อร์ตอบอย่างอ่อนโยน เอื้อมมือผลักจานอาหารไปให้ แล้วจ้องเป่ยมู่หานเขม็ง

เป่ยมู่หานทำเป็นมองไม่เห็น ก่อนจะตอบคำถามของเซียวจิ่วเอ๋อร์เมื่อครู่

“แน่นอนว่าไม่สนิท ข้าเคยพบหน้านางเพียงไม่กี่ครั้งตอนอยู่ที่อาณาจักรจิ่วโจว และแทบไม่ได้พูดคุยกันเลย วันนี้ข้าได้เตือนนางไปแล้ว หากข้ายังได้ยินคำว่า ‘พี่หาน’ ออกจากปากนางอีก ข้าจะตัดลิ้นของนางเสีย”

เป่ยมู่หานสบตานางนิ่งๆ ก่อนเอ่ยถาม

“เพราะฉะนั้น เจ้าอย่าโกรธข้าได้หรือไม่”

“...”

เซียวจิ่วเอ๋อร์กัดฟันแน่น ยังไม่ทันคิดได้ว่าจะตอบกลับอย่างไร เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น นางจึงถอนหายใจโล่งอก

“นายหญิง ท่านพักผ่อนแล้วหรือยัง”

เสียงของเจี่ยเจิ้งชูดังมาจากด้านนอก เป่ยมู่หานได้ยินก็ชะงักไปเล็กน้อย เขาตั้งใจจะพบหน้าเจี่ยเจิ้งชูอยู่แล้ว จึงลุกขึ้นเดินไปยังประตู แต่ยังไม่ทันก้าวถึง ก็ถูกเซียวจิ่วเอ๋อร์ผลักเข้าไปหลังฉากกั้นห้อง

นางจับคอเสื้อของเขาแน่น ก่อนกระซิบเสียงต่ำเป็นคำเตือน

“ห้ามส่งเสียง ห้ามเผยตัว ห้ามก่อเรื่อง เข้าใจหรือไม่ เจ้าเองก็มาหาข้าดึกดื่นไม่ใช่หรือ”

“เขาจะเหมือนกับข้าได้อย่างไร!”

เป่ยมู่หานเห็นนางนำเจี่ยเจิ้งชูมาเปรียบเทียบกับตนเอง ก็รู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย เขากวาดสายตาเย็นชาไปยังประตูห้อง จากนั้นกล่าวเสียงเรียบ

“ข้าไม่สนใจสิ่งใดทั้งนั้น ขอเพียงเขาคิดร้ายกับเจ้า ข้าจะออกไปฆ่ามันแน่นอน”

เซียวจิ่วเอ๋อร์เห็นเขาทำราวกับลูกสุนัขที่หวงอาหาร ส่งเสียงข่มขู่ด้วยความดุดัน จึงเงียบไปชั่วครู่ก่อนจะถอนหายใจอย่างจนใจ

นางหมุนกายเดินไปยังประตูและเปิดออก

ทันทีที่เจี่ยเจิ้งชูย่างก้าวเข้ามาก็รู้สึกเย็นยะเยือกไปทั้งตัว เขาหันกลับไปมองรอบลานบ้านอย่างละเอียด แต่เมื่อไม่พบสิ่งผิดปกติ จึงเดินตามเซียวจิ่วเอ๋อร์เข้าไปในห้อง

เมื่อทั้งสองนั่งลงที่โต๊ะ ซิงซิงก็ยื่นน่องไก่ชิ้นหนึ่งไปตรงหน้าเจี่ยเจิ้งชูอย่างไม่ลังเล แล้วถามด้วยรอยยิ้ม

“เสี่ยวชู เจ้ากินหรือไม่”

“ไม่ล่ะ” เจี่ยเจิ้งชูส่ายหน้าพร้อมรอยยิ้ม ก่อนจะหันไปมองเซียวจิ่วเอ๋อร์ แล้วกล่าวเสียงเบา “วันนี้มีคนมาหาบิดาข้าเพื่อพูดถึงเรื่องแต่งงานของท่านอีกแล้ว บิดาข้าต้องการให้ข้า

มาถามท่านว่ามีผู้ใดอยู่ในใจหรือไม่ หากมี เขาจะตอบรับและจัดการให้ท่าน”

ช่วงนี้ข่าวลือเกี่ยวกับเซียวจิ่วเอ๋อร์แพร่สะพัดไปทั่วเมือง บ้างก็ว่านางมีฝีมือทางการแพทย์เป็นเลิศ บ้างก็ว่านางมีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดากับราชครู และยังมีข่าวลือไร้สาระกว่านั้นว่านางกำลังจะหมั้นหมายกับเจี่ยเจิ้งชู

อย่างไรก็ดี หัวข้อสนทนายามว่างของผู้คนส่วนใหญ่ก็ยังคงเกี่ยวกับนาง แต่กลับไม่มีใครพูดถึงชื่อเสียงในอดีตที่เคยถูกเรียกว่าขยะไร้ค่าอีกแล้ว

เซียวจิ่วเอ๋อร์ถึงวัยที่สมควรหมั้นหมาย ดังนั้นทั้งฝั่งตระกูลเจี่ยและตระกูลเซียวต่างมีแม่สื่อแม่ชักเข้ามาไม่หยุด ทำเอาเจี่ยจวงหนักใจไม่น้อย

“พวกนั้นน่ารำคาญเสียจริง” เซียวจิ่วเอ๋อร์ขมวดคิ้วกล่าวหลังจากฟังเขาเล่า “ไปบอกท่านเจี่ย หากมีคนมาทาบทามอีกก็ให้ไล่ออกไปได้เลย”

“แต่จะไล่ไปทั้งทีก็ควรมีเหตุผล...”

“ก่อนหน้านี้ที่จวนสกุลเซียว ท่านเจี่ยไม่ได้เคยประกาศการหมั้นหมายของข้าไว้แล้วหรือ”

ดวงตาของเซียวจิ่วเอ๋อร์เป็นประกาย เมื่อนึกถึงครั้งที่เจี่ยจวงเคยกล่าวต่อหน้าผู้คนว่านางถูกหมั้นหมายให้กับหลานชายของสหายเขา

แม้ภายหลังเจี่ยจวงจะอธิบายว่า คำพูดดังกล่าวเป็นเพียงข้ออ้างที่คิดขึ้นมาเพราะความรีบร้อนในตอนนั้น แต่ ณ ตอนนี้ คำกล่าวอ้างนี้กลับเหมาะสมกับความตั้งใจของเซียวจิ่วเอ๋อร์ที่สุด

“ถ้ามีใครถามอีก ก็ให้บอกไปว่าข้าหมั้นหมายแล้ว ส่วนฝ่ายชายเป็นใคร...ให้พ่อของเจ้าสร้างตัวตนปลอมขึ้นมาก็พอ”

“เข้าใจแล้ว” เจี่ยเจิ้งชูพยักหน้า จากนั้นกล่าวต่อ “แล้วทางฝั่งตระกูลเซียวล่ะ แม่ทัพเซียวอาจจะใช้ผลประโยชน์มาแลกเปลี่ยน แล้วจับตัวท่านไปแต่งงานก็ได้”

“ไม่ใช่ว่าอาจจะ แต่ต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน”

เซียวจิ่วเอ๋อร์แค่นหัวเราะอย่างเย้ยหยัน นางหมดสิ้นความหวังกับพวกคนตระกูลเซียวมานานแล้ว

“แต่วาจาที่เขากล่าวนั้นไม่มีความหมายอะไรสำหรับข้า หากเขารับปากก็ให้เขาไปแต่งเสียเองเถอะ เขาจะเล่นละครอันใดก็ให้เล่นไปเถิด”

“เข้าใจแล้ว”

เจี่ยเจิ้งชูลุกขึ้น เขารู้สึกว่าวันนี้ในห้องของเซียวจิ่วเอ๋อร์มีบรรยากาศเย็นยะเยือก ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย

“ดึกมากแล้ว ท่านพักผ่อนเถอะ”

“อืม กลับไปได้แล้ว”

เซียวจิ่วเอ๋อร์โบกมือให้เขาเป็นเชิงไล่ มองส่งจนกระทั่งเขาปิดประตูออกไป ก่อนที่นางจะถอนหายใจเบาๆ

“ออกมาได้แล้ว”

นางเหลือบตามองไปยังทิศที่เป่ยมู่หานอยู่ ชายหนุ่มก้าวออกมาจากหลังฉากกั้นช้าๆ ท่าทีครุ่นคิดของอีกฝ่ายทำให้เซียวจิ่วเอ๋อร์รู้สึกใจสั่นวูบ

“เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่หรือ”

นางมองเขาด้วยสายตาระแวดระวัง พลางเอ่ยถาม

“ไม่มีอะไร”

เปยมู่หานได้สติกลับมา แล้วส่งยิ้มบางๆ ให้นาง เขาเดินเข้าไปหาหญิงสาวแล้วลูบศีรษะนางเบาๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงอบอุ่นเจือความเอ็นดู

“ดึกแล้ว เจ้านอนเถอะ พรุ่งนี้ข้าจะมาหาใหม่”

พูดจบ เขาก็หมุนตัวเดินออกไป ไม่มีท่าทางออดอ้อนเหมือนก่อนหน้านี้อีกแล้ว

บทที่ 148 ร่วมงานเลี้ยง ในวังอีกครา

เป่ยมู่หานจากไปอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด เซียวจิ่วเอ๋อร์ขมวดคิ้วเล็กน้อยมองแผ่นหลังของเขา รู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก

หลังจากซิงซิงเห็นเป่ยมู่หานจากไปแล้วนั้น ร่างกายที่นั่งตัวตรงมาตลอดจึงค่อยๆ ผ่อนคลายลง เขาค่อยๆ กินอาหาร พลางมองเซียวจิ่วเอ๋อร์ด้วยดวงตาใสแจ๋ว เอ่ยเสียงอ่อนนุ่ม

“จิ่วเอ๋อร์ อาภรณ์ของเขางดงามมาก...”

“อืม” เซียวจิ่วเอ๋อร์พยักหน้า นึกในใจว่า ดีที่ตนเองมีสติพอ ไม่เช่นนั้นคงยากจะต้านทานแผนใช้เสน่ห์ล่อลวงเช่นนี้

“ข้าเองก็อยากได้...”

ซิงซิงหน้าแดงเล็กน้อย น้ำเสียงเบาลงกว่าเดิม

เซียวจิ่วเอ๋อร์นิ่งไปชั่วครู่ก่อนจะอดขำไม่ได้ และตอบรับอย่างเอ็นดู

“ได้ พรุ่งนี้ข้าจะให้คนตัดเย็บให้เจ้า”

เมื่อได้รับคำสัญญาจากหญิงสาว ซิงซิงก็กินอิ่มอย่างสบายใจและเข้านอนอย่างมีความสุข

เซียวจิ่วเอ๋อร์ครุ่นคิดถึงความคิดของเป่ยมู่หานอยู่ครู่หนึ่ง แต่คิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจว่าเขากำลังวางแผนอะไรอยู่ สุดท้ายจึงตัดสินใจไม่สนใจและเลิกคิดถึงเรื่องนี้

หลังจากออกจากจวนสกุลเจี่ย เป่ยมู่หานก็ตรงกลับจวนทันที ตลอดทางเขานึกถึงบทสนทนาระหว่างเซียวจิ่วเอ๋อร์กับเจี่ยเจิ้งชู และรู้สึกประหลาดใจไม่น้อยที่ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนเป็นเช่นนั้น

นายหญิง?

ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เหตุใดคุณชายใหญ่แห่งตระกูลเจี่ยถึงเชื่อฟังและภักดีต่อนางถึงเพียงนี้

เป่ยมู่หานรู้สึกสงสัย จึงตัดสินใจจะกลับไปถามเซียว-จิ่วเอ๋อร์ให้กระจ่าง หรือหากไปถามเจี่ยเจิ้งชูโดยตรงก็ไม่เลว

บทสนทนาของทั้งสองวันนี้ทำให้เปยมู่หานเกิดความคิดบางอย่าง เขาตัดสินใจว่าพรุ่งนี้จะไปจวนสกุลเจี่ยอีกครั้งเพื่อสนทนากับท่านเจี่ย

เมื่อวางแผนเสร็จ เปยมู่หานก็ล้างหน้าล้างตาและเข้านอน แต่แล้วแผนการกลับแปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว เช้าวันรุ่งขึ้นไม่นานนักหลังจากเขาตื่น ก็มีขันทีจากวังมาหาพร้อมกับเชิญเขาเข้าวังร่วมงานเลี้ยงยามค่ำวันนี้ด้วยทีท่าที่แอบแฝงเล่ห์เหลี่ยม

เปยมู่หานอดทนฟังจนอีกฝ่ายพูดจบ ก่อนจะปฏิเสธไปอย่างไม่ลังเล

กู้หวั่นหนิงยังอยู่ในวัง เหตุใดฮ่องเต้จึงจัดงานเลี้ยงครั้งนี้ไม่ต้องเดาก็พอรู้ได้

“บอกฝ่าบาทไปว่าวันนี้ข้ามีธุระ ไม่สามารถเข้าร่วมได้”

ขันทีดูเหมือนจะคาดเดาคำตอบนี้ไว้แล้ว เขายิ้มเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ

“ฝ่าบาทให้ข้ามาเรียนท่านราชครูว่า คืนนี้มิได้มีเพียงองค์หญิงแห่งอาณาจักรจิ่วโจวเท่านั้น แต่ยังมีคุณหนูหลายคนจากตระกูลเซียว รวมถึงเซียวจิ่วเอ๋อร์เข้าร่วมงานเลี้ยงด้วย”

ดวงตาของเป่ยมู่หานพลันฉายแววเย็นชา เขาจ้องขันทีอยู่นานจนอีกฝ่ายเริ่มเหงื่อแตกเต็มหน้าผาก แล้วค่อยๆ เอ่ยออกมา

“ในเมื่อฝ่าบาททรงมีพระเมตตาถึงเพียงนี้ หากข้ามิไปเกรงว่าพระองค์จะเสียแรงเปล่า”

ขันทีลนลานเช็ดเหงื่อ ก่อนจะรีบออกจากที่นั่นทันทีเมื่อได้ยินเป่ยมู่หานเอ่ยว่า

“กลับไปทูลฝ่าบาท ข้าจะไปให้ตรงเวลาแน่นอน”

“ฮ่องเต้อยากดูความวุ่นวายเสียจริง”

เป่ยอิ๋นก้าวออกจากมุมมืด มองอย่างสนใจพลางกล่าวขึ้น

“ดูเหมือนว่าฮ่องเต้ยังไม่หายโกรธที่เจ้าช่วยเซียวจิ่วเอ๋อร์เมื่อคราวก่อน จนถึงขั้นกวาดล้างตำหนักบูรพาและฝังเขาทั้งเป็นครั้งนี้คงหาทางแก้แค้นเจ้าอยู่เป็นแน่”

ฮ่องเต้ของแผ่นดินนี้ก้าวขึ้นสู่อำนาจโดยเหยียบซากศพของผู้คนนับไม่ถ้วน ต่อให้โง่เขลาก็ไม่อาจไร้สมองไปเสียทีเดียว

สำหรับเป่ยมู่หานแล้ว เซียวจิ่วเอ๋อร์เป็นคนพิเศษของเขา ซูซิวผิงที่มองเรื่องนี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่งย่อมไม่ปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปง่ายๆ

องค์หญิงแห่งอาณาจักรจิ่วโจวปักใจต่อเป่ยมู่หานเป็นอย่างยิ่ง หากนางล่วงรู้ว่าเขาดีต่อเซียวจิ่วเอ๋อร์เป็นพิเศษ เรื่องนี้คงกลายเป็นเรื่องสนุกไม่น้อย

ขณะเดียวกับที่เป่ยมู่หานได้รับข่าว ขันทีจากวังก็ไปเยือนฝั่งตระกูลเจี่ย

เจี่ยจวงยังคงหวาดหวั่นจากเหตุการณ์ครั้งก่อนที่เข้าเฝ้าในวัง เมื่อส่งขันทีกลับไปแล้ว เขารีบหันไปถามเซียวจิ่วเอ๋อร์

“ฝ่าบาทมีเรื่องอะไรถึงเรียกพวกเราไปอีก? หรือว่าจะใช้เล่ห์กลบางอย่างให้เจ้าต้องอยู่ในวังอีกครั้งหลังงานเลี้ยงคืนนี้?”

เซียวจิ่วเอ๋อร์ขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะเบาๆ

“ไม่หรอก เว้นเสียแต่ว่าฮ่องเต้จะไม่อยากได้วังของตนเองแล้ว”

หากคิดจะกักตัวนางไว้ในวัง กู้หวั่นหนิงต้องตามมาหาเรื่องแน่ ยิ่งไปกว่านั้น เซียวกุ้ยเฟยเองก็คงไม่ปล่อยนางไปง่ายๆ เช่นกัน

และยังมีองค์รัชทายาท แม้ว่าเซียวจิ่วเอ๋อร์ไม่เกี่ยวข้องกับการที่ทำให้เขากลายเป็นคนพิการ แต่พวกเขาไม่กล้าหาเรื่องเปย์มู่หาน จึงได้แต่พุ่งเป้ามาที่นางแทน เพราะฉะนั้นหากนางต้องอยู่ในวังจริงๆ คงเกิดเรื่องใหญ่เป็นแน่

แค่คิด เซียวจิ่วเอ๋อร์ก็รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อย

หญิงสาวมองใบหน้าตึงเครียดของเจี่ยจวง ก่อนจะกล่าวปลอบโยนด้วยเสียงอ่อนโยน

“เจี่ยฮูหยินเพิ่งหายจากอาการป่วยหนัก ถือโอกาสเข้าไปเที่ยวในวังสักหน่อย เราแค่ไปกินข้าวแล้วกลับก็เท่านั้น”

ยิ่งไปกว่านั้น นางก็อยากพบกู้หวั่นหนิงอีกครั้ง เนื่องจากนางวางยาพิษอีกฝ่ายไปในวันนั้น มันจะได้ผลเช่นไร นางยังไม่อาจแน่ใจได้

ในวันที่กู้หวั่นหนิงมาเยือนจวนสกุลเจี่ยเพื่อหาเรื่องเซียวจิ่วเอ๋อร์ก็ได้มอบของขวัญต้อนรับให้อีกฝ่าย แต่สองสามวันที่ผ่านมา นางกลับไม่ได้ยินข่าวใดจากในวังว่าองค์หญิงแห่งอาณาจักรจิ่วโจวล้มป่วยหรือติดพิษ นี่ทำให้นางอดสงสัยไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

พิษที่นางใช้กับกู้หวั่นหนิง เป็นหนึ่งในหลายตำรับที่นางศึกษาระหว่างช่วยรักษาเจี่ยฮูหยิน ระยะเวลาออกฤทธิ์และอาการยังไม่แน่ชัด กู้หวั่นหนิงจึงถือเป็นตัวทดลองของนาง

ฮ่องเต้เชิญเจี่ยจวง เสิ่นหวา เจี่ยเจิ้งชู และเซียวจิ่วเอ๋อร์ ดังนั้นเมื่อถึงเวลายามเย็น ทั้งสี่คนก็ออกเดินทางพร้อมกัน

เซียวจิ่วเอ๋อร์นั่งอยู่ในรถม้าอย่างสบายอารมณ์ ก้มหน้าหมุนนิ้วเล่น เจี่ยจวง เสิ่นหวา และเจี่ยเจิ้งชูนั่งตรงข้ามกับนาง เห็นนางสงบผ่อนคลายประหนึ่งกำลังไปชมดอกไม้ ก็ได้แต่ถอนหายใจออกมาพร้อมกัน

หญิงสาวได้ยินเสียงถอนหายใจจึงเงยหน้าขึ้นมองพวกเขาก่อนหัวเราะพลางถาม

“พวกท่านกังวลอะไรหรือ”

“มิได้กังวลสิ่งใด แค่ชื่นชมความใจกล้าของแม่นางเซียวเท่านั้น” เจี่ยจวงกล่าวด้วยรอยยิ้มขื่นๆ “ตอนข้าอายุเท่าเจ้า ข้ายังเทียบเจ้าไม่ได้แม้แต่หนึ่งในสาม”

ก่อนหน้านี้เจี่ยเจิ้งชูเผลอพูดหลุดปากไป ทำให้ความลับเกี่ยวกับตัวตน ‘ท่านจิ่ว’ ของเซียวจิ่วเอ๋อร์รั่วไหลออกมา แม้เจี่ยจวงและเจี่ยฮูหยินจะเกิดความสงสัย แต่หลังจากใช้เวลาร่วมกันหลายวัน พวกเขาก็แน่ใจแล้วว่าเรื่องทั้งหมดเป็นความจริง

“พวกเราเป็นคนกันเอง ไม่ต้องมาเสียเวลาพูดจาเกรงใจกันหรอก”

เซียวจิ่วเอ๋อร์มองไปที่เจี่ยจวง นางไม่คิดว่าชายชราผู้นี้จะเป็นคนที่รับมือได้ง่ายเมื่อยังหนุ่ม

ตระกูลเจี่ยเป็นตระกูลพ่อค้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเป่ยหลิง ความเฉียบแหลมในการทำกิจการของพวกเขานั้นน่ายกย่อง

เจี่ยเจิ้งชูเองก็สืบทอดความฉลาดหลักแหลมจากบิดา หลังจากฟื้นตัวจากอาการป่วยได้ไม่นาน เขาก็ค่อยๆ เริ่มเข้ามาจัดการกิจการของครอบครัว

เมื่อสองวันก่อน เซียวจิ่วเอ๋อร์บังเอิญเห็นเขากำลังคิดคำนวณอยู่หน้าลูกคิดพลางเจรจาการค้ากับผู้อื่น นางแทบไม่เคยเห็นเจี่ยเจิ้งชูในมาดเคร่งขรึมและเยือกเย็นเช่นนั้นมาก่อน จึงอดคิดไม่ได้ว่า เวลาที่ลูกน้องของนางเอาจริงขึ้นมาก็ดูดีไม่น้อย

“ฝ่าบาทเรียกข้าเข้าวังในวันนี้คงไม่มีเรื่องดีแน่ แต่ที่เรียกพวกท่านไปด้วย...”

เซียวจิ่วเอ๋อร์ขบริมฝีปากไตร่ตรอง ก่อนคาดเดา

“หากข้าเดาไม่ผิด เซียวหรันจะต้องอยู่ในงานเลี้ยงคืนนี้ด้วยแน่ ท่านเจี่ย ท่านคิดจะรับสะใภ้คนนี้เข้าตระกูลเมื่อใดกัน”

พอเอ่ยถึงเซียวหรัน ใบหน้าของเจี่ยเจิ้งชูก็ฉายแววเย็นชา

ตั้งแต่เขารู้ว่าที่ฉงซวงตายนั้นเป็นฝีมือของเซียวหรัน เขาก็เก็บความแค้นนี้เอาไว้ไม่เคยเลือนหาย เมื่อได้ยินคำถามของเซียวจิ่วเอ๋อร์ เจี่ยเจิ้งชูแสยะยิ้มเย็นชาเล็กน้อยก่อนตอบ

“วางใจเถอะ ข้ากำหนดเวลาไว้แล้ว อีกครึ่งเดือน”

ตัวอย่าง

บทที่ 149 มารวมตัวกันที่ห้องโถง

เมื่อเซียวจิ่วเอ๋อร์ได้ยินดังนั้น นางก็ไม่ได้ถามอะไรต่อ เพราะนางรู้ดีว่าลูกน้องของตนทำงานไว้ใจได้เพียงใด

รถม้าสั่นไหวตลอดทาง ในที่สุดก็มาถึงจุดหมาย

เซียวจิ่วเอ๋อร์กระโดดลงจากรถ ก่อนกวาดตามองโดยรอบ และทันทีที่สายตาสะดุดกับองค์หญิงเจ็ดซึ่งยืนจ้องนางเหมือนไก่ชนอยู่ไกลๆ นางก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มบางๆ

กู้หวั่นหนิงตั้งใจแต่งกายงดงามเพื่อรอพบเป่ยมู่หานล่วงหน้าตั้งแต่เช้า แต่สิ่งที่นางพบเป็นคนแรกกลับเป็นเซียว-จิ่วเอ๋อร์

สายตาของกู้หวั่นหนิงกวาดมองเซียวจิ่วเอ๋อร์จากหัวจรดเท้า แววตานางหรี่ลงเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังคงไม่บาดเจ็บแม้แต่น้อย

วันนั้นท่าทีของเซียวเฟิงเอ๋อร์ดูเหมือนไม่มีทางปล่อยเซียวจิ่วเอ๋อร์ไปง่ายๆ นี่มันเกิดสิ่งใดขึ้น...

อย่างน้อยวันนั้นทั้งสองคนน่าจะต่อสู้กันอย่างสูสี มิเช่นนั้นเซียวจิ่วเอ๋อร์คงไม่มีทางมายืนอยู่ตรงนี้ได้ และนางก็น่าจะบาดเจ็บหนักหรือตายไปแล้ว แต่ข่าวลือข้างนอกไม่ได้บอกว่าสตรีผู้นี้เป็นขยะไร้ค่าที่มีแก่นวิญญาณเสียหายตั้งแต่เกิดหรอกหรือ

กู้หวั่นหนิงหลุบตาลงขบคิดอยู่ชั่วครู่

เซียวจิ่วเอ๋อร์และพวกพ้องเดินไปข้างหน้า เตรียมจะเข้าไปในท้องพระโรง เมื่อเห็นกู้หวั่นหนิงยืนอยู่ที่ประตู ย่อมต้องทักทายตามมารยาท

ครอบครัวเจี่ยจวงทั้งสามคนแสดงความเคารพต่อกู้หวั่นหนิงด้วยท่าทีสำรวม แต่สายตาของกู้หวั่นหนิงจับจ้องอยู่ที่เซียวจิ่วเอ๋อร์โดยไม่วางตา ก่อนจะเอ่ยถาม

“พวกสามัญชน เมื่อเห็นข้าไยไม่คุกเข่า”

“ข้ายังไม่เคยคุกเข่าต่อฝ่าบาท แล้วจะให้ข้าคุกเข่าต่อเจ้าหรือ”

เซียวจิ่วเอ๋อร์หัวเราะเยาะ คิดว่ากู้หวั่นหนิงช่างคิดเข้าข้างตัวเองเกินไป

“บังอาจ!”

สาวใช้ข้างกายของกู้หวั่นหนิงตวาดลั่น ยังไม่ทันให้เจ้านายออกคำสั่ง นางก็พุ่งเข้าหาเซียวจิ่วเอ๋อร์หมายจะกดหญิงสาวให้คุกเข่าลงต่อหน้ากู้หวั่นหนิง

เซียวจิ่วเอ๋อร์เลิกคิ้วขึ้น แต่ก่อนที่นางจะได้ลงมือ เสียงคุ้นเคยก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

“เหตุใดพวกเจ้าจึงมายืนขวางทาง”

ทุกคนหันไปมองก็พบว่าซูย่างยืนอยู่ที่นั่น มือหนึ่งกางพัดพับ ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มไร้พิษภัย ขณะเอ่ยถามด้วยความสนใจ

“หรือว่ากำลังรอข้าอยู่”

เซียวจิ่วเอ๋อร์ไม่ได้พบเขามาระยะหนึ่งแล้ว นางนึกถึงครั้งก่อนที่เข้าวังแล้วถูกตระกูลเซียวกลั่นแกล้ง และซูย่างเป็นผู้ช่วยคลี่คลายสถานการณ์ให้ จึงอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา

หญิงสาวยกหมัดคารวะ พลางเอนกายเล็กน้อย เป็นการทำความเคารพที่ดูเหมือนจะขอไปที แต่ก็แสดงออกชัดว่านางกำลังปฏิบัติตามมารยาท

“ข้าขอคารวะคุณชายซู”

“เจ้าน่ะพอได้แล้ว” ซูย่างยิ้มกว้างขึ้น ก้าวไปข้างหน้าสองก้าว ก่อนใช้พัดเคาะเบาๆ ที่มือของนาง “อย่ามาลดอายุข้าเลย เข้าไปนั่งเถอะ”

กู้หวั่นหนิงรู้ดีว่าซูย่างมีความสัมพันธ์อันดีกับเป่ยมู่หาน และยังได้ยินมาว่าเป่ยมู่หานมีความคิดจะโค่นองค์รัชทายาทเพื่อสนับสนุนซูย่างขึ้นครองบัลลังก์ ดังนั้นนางจึงระงับความไม่พอใจไว้ ไม่กล่าวอะไร

เมื่อซูย่างและคนอื่นๆ เข้าไปในท้องพระโรง ต่างก็ทยอยกันนั่งลง เขาเหลือบมองกู้หวั่นหนิงที่ยังคงยืนอยู่ที่หน้าประตูด้วยความฉงน

“นางยืนอยู่ตรงนั้นเพื่อเลี้ยงยุงหรือไร”

“เจ้าคงไม่เข้าใจสินะ” เซียวจิ่วเอ๋อร์มองไปตามสายตาของเขา ก่อนกล่าวหยอกล้อ “องค์หญิงกำลังรอพี่หานของนางอยู่น่ะสิ”

กู้หวั่นหนิงไม่เคยปิดบังความรู้สึกที่มีต่อเป่ยมู่หานเลย สายตาเปี่ยมด้วยความคาดหวังและความยินดีของนางบอกชัดเจนว่ากำลังรอคนที่ตนหลงใหล

ซูย่างชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะหันไปจับจ้องที่ปฏิกิริยาของเซียวจิ่วเอ๋อร์

เขาพบว่านางกล่าวเช่นนี้โดยไม่แสดงความไม่พอใจเลยแม้แต่น้อย จึงอดสงสัยไม่ได้ว่านางคิดอะไรอยู่ แต่เซียวจิ่วเอ๋อร์กลับสนใจเรื่องอื่นมากกว่า นางวางคางพิงฝ่ามือข้างหนึ่ง ก่อนจ้องมองกู้หวั่นหนิงอย่างไม่วางตา

หญิงสาวมองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แล้วไล่สายตาขึ้นลงซ้ำไปซ้ำมา แต่กลับไม่พบร่องรอยของพิษเลย

นี่มันเรื่องอะไรกัน? ยาพิษของนางใช้ไม่ได้ผลหรือ

ความคิดนี้แวบขึ้นมาในหัวของเซียวจิ่วเอ๋อร์ แต่แล้วนางก็ตบมันให้หายไปอย่างรวดเร็ว

เป็นไปไม่ได้ หากจะบอกว่านางหน้าตาขี้เหร่ นางยังยอมรับได้ แต่หากหาว่านางผสมพิษล้มเหลว ต่อให้นางตายก็ไม่มีวันพยักหน้าเห็นด้วย

เซียวจิ่วเอ๋อร์หลุบตาลง ขบคิดอย่างจริงจังว่าผิดพลาดตรงไหน

เช่นเดียวกับที่นางคาดการณ์ไว้ วันนี้ฮ่องเต้ไม่ได้เรียกแต่พวกนางมาเพียงเท่านั้น กลับเชิญคนตระกูลเซียวมาด้วย

หญิงสาวได้ยินเสียงรถเข็น จึงหันไปมองเล็กน้อย เซียวจื้อหยวนกำลังเข็นเซียวหรันเข้ามา เมื่อทั้งสองพบเห็นนางต่างส่งสายตาอำมหิตมาอย่างไม่ลังเล

เซียวเฟิ่งเอ๋อร์เดินตามหลังทั้งคู่ พลางพูดคุยเสียงเบากับปู่ของนาง...เซียวเป่ยเจี๋ย แต่เมื่อเห็นเซียวจิ่วเอ๋อร์ ใบหน้านางก็เปลี่ยนไปในทันที

ต่อหน้าคนตระกูลเซียว เซียวจิ่วเอ๋อร์เปรียบเสมือนศัตรูที่มีความแค้นกันอย่างลึกซึ้งกับพวกเขาโดยสมบูรณ์

เมื่อตระหนักได้ถึงจุดนี้ พลันใบหน้าของเซียวจิ่วเอ๋อร์ก็เผยยิ้มเย้ยหยันออกมา

เช่นนี้จึงถูกต้อง ยิ่งพวกเขามุ่งมั่นที่จะกำจัดนางและลงมืออย่างรุนแรงเพียงใด นางก็ยิ่งจะรู้สึกสาแก่ใจเมื่อถึงเวลาทรมานพวกเขา หากจู่ๆ พวกเขากลับใจ พากันมาคุกเข่าร้องไห้ขอชีวิตต่อหน้านาง บางทีนางอาจจะยกโทษให้พวกเขา...ซึ่งมิอาจเป็นไปได้

สำหรับคนตระกูลเซียว ต่อให้พวกเขาร้องไห้จนขาดใจต่อหน้านาง นางก็ไม่มีวันใจอ่อน

เซียวเฟิ่งเอ๋อร์นั่งลงตรงข้ามเซียวจิ่วเอ๋อร์ สีหน้าเลื่อนลอย ในหัวของนางยังคงวนเวียนถึงภาพการต่อสู้เมื่อวันนั้น นางยังคงหายใจไม่ทั่วท้อง

นางไม่ยอมรับว่าตนพ่ายแพ้แก่เซียวจิ่วเอ๋อร์...

เซียวเฟิงเอ๋อร์นึกถึงสาวใช้ที่ชื่อซินเหมยในจวนสกุลเซียว ซินเหมยเป็นสาวใช้ของเซียวหรัน แต่ในคืนที่เซียวหรันถูกลอบทำร้ายจนขาพิการ นางกลับเสียสติไป

แม้เซียวหรันจะลืมเรื่องราวในคืนนั้นไปหมดสิ้น แต่ซินเหมยที่เสียสติไปแล้วกลับยืนยันหนักแน่นว่าคนที่ทำร้ายนางและเซียวหรัน คือเซียวจิ่วเอ๋อร์

ก่อนหน้านี้ทุกคนต่างคิดว่าคำพูดของซินเหมยเป็นเรื่องล้อเล่น รวมถึงเซียวเฟิงเอ๋อร์ด้วย แต่ตอนนี้...

นางไม่แน่ใจอีกแล้ว

ช่วงนี้เซียวจิ่วเอ๋อร์อาศัยอยู่ที่จวนสกุลเจี่ยมาตลอด ส่วนเจี่ยจวงผู้เป็นเศรษฐีใหม่จอมโอหังก็ลงทุนจ้างคนมาคุ้มกันรอบจวนอย่างแน่นหนา ทำให้เซียวเฟิงเอ๋อร์รู้สึกหงุดหงิดไม่น้อย นางอยากหาโอกาสประมือกับเซียวจิ่วเอ๋อร์อีกครั้ง คราวนี้ต้องไม่มีบุคคลที่สามอยู่ด้วย

ในท้องพระโรงเงียบกริบ นอกจากเซียวหรันที่เข้ามาทักทายซูย่างพร้อมกับเรียก ‘คุณชายซู’ หลังจากนั้นก็ไม่มีใครพูดอะไรอีก

กู้หวั่นหนิงยังคงยืนอยู่ที่ประตู นิ่งราวกับหินเฝ้ารอสามีไม่ขยับไปไหน จนกระทั่งเป่ยมู่หานปรากฏตัว นางถึงได้มีความสุขและรีบก้าวไปหา

“พี่...”

นางเพิ่งจะเอ่ยปาก เป่ยมู่หานก็ปรายตามองนางแวบหนึ่ง ทำให้นางกลืนหนึ่งพยางค์สุดท้ายลงคอไปโดยทันที

กู้หวั่นหนิงเม้มปากด้วยความขุ่นเคือง แต่ก็ไม่ได้กล่าวอะไรเพิ่ม ได้แต่เดินตามเป่ยมู่หานเข้าไป

เมื่อทั้งสองก้าวเข้ามาในท้องพระโรง คนอื่นๆ ต่างลุกขึ้นยืน เซียวจิ่วเอ๋อร์เห็นดังนั้น จึงไม่อาจทำตัวแตกต่างจากผู้อื่นได้ นางลุกขึ้นอย่างเสียไม่ได้

ต่อหน้าคนภายนอก เป่ยมู่หานยังคงสวมหน้ากากมารโลหิตอันเป็นเอกลักษณ์ เขาต่างจากเมื่อวาน เพราะวันนี้สวมอาภรณ์สีฟ้าอ่อน ดูสะอาดสดชื่นและสง่างาม

นับตั้งแต่ที่เขาปรากฏตัว กู้หวั่นหนิงก็จับจ้องไม่ละสายตาราวกับอยากจะโผเข้าไปหาเขาให้ได้

เป่ยมู่หานนั่งลง กวาดสายตามองผู้คนที่อยู่ ณ ที่แห่งนี้ โดยไม่พูดอะไร จนกระทั่งซูซิวผิงมาถึง เขาจึงได้กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“หากฝ่าบาทชื่นชอบความครึกครื้นถึงเพียงนี้ กระหม่อมนึกว่าพระองค์จะเชิญองค์รัชทายาท ฮองเฮา และเซียวกุ้ยเฟยมาด้วยเสียอีก”

ซูซิวผิงได้ยินดังนั้น ใบหน้ากระตุกไปชั่วขณะ ไม่คาดคิดว่าเป่ยมู่หานจะพูดจาเสียดสีถึงเพียงนี้

เป่ยมู่หานแค่นเสียงหัวเราะ มองสบตากับเขาแล้วถาม

“ให้กระหม่อมส่งคนไปเชิญพวกเขามาด้วยดีหรือไม่ เพื่อให้ฝ่าบาทได้ชมความสนุกอย่างเต็มที่?”

ในเมื่ออีกฝ่ายโปรดปรานความครึกครื้นนัก เช่นนั้นก็ควรให้เขาได้ชมสมใจ

“ท่านราชครูล้อเราเล่นแล้ว”

ซูซิวผิงอดกลั้นความโกรธ พร้อมฝืนยิ้มตอบกลับ

“เราเพียงแค่ไม่ได้พบกันเสียนาน เลยคิดถึงพวกเจ้า จึงเรียกทุกคนมาร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกันก็เท่านั้น”

ตัวอย่าง

เกิดใหม่เป็นสตรีไร้ค่า ยังต้องมาหนีการตามล่าของท่านราชครู??? เล่ม 4

帝尊你家夫人马甲又掉了

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《帝尊你家夫人马甲又掉了》

Author ⓒ **夜凌都** Ye Ling Xi

Copyright ⓒ by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright ⓒ 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司)

& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8244-0

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)